

Advice of Swami Vivekananda (200)

——
स्वामिविवेकानन्दोपदेशद्विशतिः

——
Document Information

Text title : vivekAnandopadeshadvishatI
File name : vivekAnandopadeshadvishatI.itx
Category : deities_misc, gurudev, dvishatI
Location : doc_deities_misc
Author : Tryambak Bhandarkar
Transliterated by : Sunder Hattangadi
Proofread by : Sunder Hattangadi
Latest update : March 21, 2018
Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 22, 2022

sanskritdocuments.org

स्वामिविवेकानन्दोपदेशद्विशतिः

अवतारः

स्थापकाय य धर्मस्य सर्वधर्मस्वरूपिणे ।

अवतारस्वरिषाय रामकृष्णाय ते नमः ॥ १ ॥

रामकृष्णवतारे तु स्थितं सर्वमनन्तकम् ।

अनन्तप्रेम, भक्तिश्चानन्ता, ज्ञानमनन्तकम् ॥ २ ॥

सडस्रयुगपर्यन्तं यल्लब्धं विश्वछिन्दुभिः ।

रामकृष्णेन तल्लब्धमेकस्मिन्नेव जन्मनि ॥ ३ ॥

सर्वजातीयवेदानां रामकृष्णस्य ज्ञानम् ।

विद्यते भाष्यरूपं तद्वेदार्थानां प्रकाशने ॥ ४ ॥

कस्यापि देशस्य गतेतिहासे

न तादृशो धर्मसमन्वयोऽस्ति ।

प्रत्यक्षमीशः फलु रामकृष्णो

लघुर्मतोऽस्य त्ववतारवादः ॥ ५ ॥

यस्मिन्दिनेऽसौ नरजन्म लेभे

तस्माद्दिनात्सत्ययुगं प्रवृत्तम् ।

भेदा विवादास्त्वपिला विनष्टाः

अस्पृश्यवर्गः प्रियतामुपेतः ॥ ६ ॥

लुप्तो छिन्दुप्रिस्तमोऽहम्मदीय-

बौद्धादीनां भेदभावः समन्तात् ।

ऐको वार्णो वेद ऐकोऽयुनास्ते

शान्तिस्थानं नूतनं भारतं नः ॥ ७ ॥

“भक्तिज्ञाने कर्मयोगौ समेत्या-

भेदः सम्पद्येत सद्भावानाम् ।

जायेतैव नः समाजो नवीनः”

प्रेषः श्रेष्ठश्चावतारोपदेशः ॥ ८ ॥

“विश्वासोऽस्तु” गुरोर्वायि निश्चिता भारतोन्नतिः ।

कर्तव्याः सुप्तिनः सर्वे निःस्वाः साधारणा जनाः ॥ ९ ॥

देशभक्तिः

उमानाथस्तवोपास्यः सर्वत्यागी य शङ्करः ।

धनश्रुवनसौप्यानि न सन्त्यात्मसुप्पाय ते ॥ १० ॥

बलिस्वऋषो जनितोऽसि मातु-

श्याया विराजस्तव यः समाजः ।

विपन्नयद्दाल द्रिद्रमूर्धा-

स्वद्रक्तमांसान्वितबान्धवास्ते ॥ ११ ॥

उच्चैर्वयो ब्रूहि सधैर्यगर्वो

“भ्राता मदीयः भलु भारतीयः ।

स ब्राह्मणो वास्त्वथवातिशुद्रः

स निर्धनो वास्तु निरक्षरो वा ॥ १२ ॥

ममेश्वरो भारतदेवदेव्यो

मातुः शुभं यत्कुशलं मदीयम् ।

दत्त्वा बलं मे बलिनी पुनस्त्वं

मां मातरित्थं पुरुषं विधेहि ॥ १३ ॥

ग्रस्यते मृत्युना जन्तुरेकवारं स्वश्रुवने ।

मातुरुन्नतये तस्मात्साडसं कुरु साडसम् ॥ १४ ॥

धौरुत्तमा भारतभूर्भमेयं

दोलास्वऋषा मम आत्यकाले ।

यूनस्तथा सुन्दरनन्दनं य

वाराणसीयं मम वृद्धभावे ॥ १५ ॥

तूष्णीं रडः सिक्ततुषारसम्पत्

सम्पर्कतः पाटल-कुड्मलानाम् ।

विकासवत् विश्वयारधारां,

प्रभाविता भारतभाववृन्दैः । ॥ १६ ॥

आप्लाव्यते विश्वमदभ्यशक्त्या

विना निनादं भुलु भारतेन ।

ध्रुवं नवीनं युगमाविरास्ते

न ज्ञायते तु प्रभवः कुतस्त्यः ॥ १७ ॥

नाशोन्मुषं नः किमु भारतं स्या-

दृढो तदाध्यात्मिकताविनाशः ।

गता ध्रुवं धर्मसङ्गानुभूति-

भृता सदाचारवार्ता ! ॥ १८ ॥

विनाशितादर्शजगत्प्रभावता

प्रतिष्ठिता याशु विलासिता भवेत् ।

प्रतारणा पाशविकं बलं विधि-

र्धनं पुरोधो अविरस्मदात्मन ! ॥ १९ ॥

न भारतं रुद्ध्यसमुन्नति स्या-

न्न यैति निद्रावशतामिदानीम् ।

शक्तिः पुनः कालमिमं विजेतुं ।

सन्त्यक्तनिद्रः भुलु कुम्भकर्णः ॥ २० ॥

उर्जस्विकालायसन्निर्मिताभि-

र्वजं वपुः स्नायुशिराभिरस्तु ।

सेवार्थमस्मत्प्रियमातृभूमे-

रीडा बलं यास्तु यद्वितीयम् ॥ २१ ॥

अनेन सधत्परा भवेम

प्राप्तुं वयं विश्वरुदस्यबोधम् ।

उद्व-वदन्तस्तलमभ्युपेम

प्राणव्ययेनाप्युद्यार्थसिद्ध्यै ॥ २२ ॥

कालोऽयं कठिनश्रमस्य भवतो भ्रातर्वयः श्रूयता-

मुत्थाय द्रुतमारभस्व समये मन्येऽतिनिद्रा तव ।

माता प्रामनिजासना बलवती तन्द्राभिभूता मनाङ्

तस्या आयतिरुज्ज्वला परमसौ युष्मत्प्रयत्नाश्रया ॥ २३ ॥

भविष्यन्महद्भारतं कर्तुमीडा

यदि स्याद्गुपायत्रयं संविधेयम् ।

अदम्यं बल निर्मितिः सङ्घशक्ते-
र्विकीर्णां समीडा तथैकत्वसूत्रा ॥ २४ ॥

आयान्तु मित्राणि भवन्तु वीरा
बुद्धिर्विनिर्गत्य निजान्धकूपात् ।
विधाय दृष्टिं परितो विशालां
पश्यन्तु राज्ञाणि कथं प्रयान्ति ॥ २५ ॥

प्रेमास्ति येन्मानवजातिमात्रे
स्वजन्मभूमौ य तथा त्वदीयम् ।
आयाडि गन्तुं पुरतो न पश्चाद्
यतामडे सत्तमलक्ष्यसिद्धयै ॥ २६ ॥

तुष्टन्तु सुदुष्टः सर्वे रुष्टन्तु तव आन्धवाः ।
श्रेयसी न गतिः पश्चान्नित्यमग्रगतिर्भवेः ॥ २७ ॥

उपेक्ष्यते यज्जनताजनार्दनो
महत्तदंशः क्षियते निरन्तरम् ।
ध्रुवं हि तन्नः पतनस्य कारणं
न विस्मरतो जनतासमुन्नतिम् ॥ २८ ॥

निष्कला राजनीतिः स्यात्समुदायकृतेन या ।
तत्तच्छिक्षान्नवासानामुपायान् परिचिन्तयेत् ॥ २९ ॥

न तादृशे विश्वसिमीश्वरेऽहं
यो मलयमन्नं न ददाति भूमौ ।
प्रयोजनं स्वर्गसुप्तेन किं मे
शिक्षान्नशून्या यदि भारतीयाः ॥ ३० ॥

ईर्ष्या द्वेषं परित्यज्य सडाभ्यैर्भव सोद्यमः ।
स्वदेशबन्धुवर्गार्थमिदमावश्यकं परम् ॥ ३१ ॥

उत्थाय धारय धुरं त्वरितं जगत्यां
जानासि ज्वितमिदं क्षणभङ्गुरं ते ।
जातोऽसि यत्किमपि लक्ष्म त्यज स्वकीयं
जाताः स्थिताः कति न वा पशवो म्रियन्ते ॥ ३२ ॥

भयं पुत्र! परित्यज्यानिशमग्रेसरो भवेः ।

निर्भीका अेव शोभन्ते नराः केसरिणो यथा ॥ ३३ ॥

विमुक्त्यै देशस्य प्रयतनपरोऽथास्य जगतो

भव, त्वय्येवास्ते शृणु सकलसेवाभरधृतिः ।

उदेत्वन्तर्ज्योतिः सततमधिष्ठवात्मनिष्ठितं

रुचिर्वेदान्तस्य प्रतिगृहमिदानीं प्रविशतु ॥ ३४ ॥

आदौ समाल्पावितमस्तु भावै-

राध्यात्मिकैररुन्नतभारतं नः ।

ततोऽनु सामाजिक राजकीय-

विचारधाराभिरुदेतु कार्यम् ॥ ३५ ॥

आश्रुवनं भवत कार्यपरा, भवत्सु

स्थित्वाद्य मृत्युमनु यापि भवेन्ममात्मा ।

आयाति याति ननु पार्थिवश्रुवनं नो

नित्यानि किं विभवमानयशःशुभानि ? ॥ ३६ ॥

द्वावेव भवदादृशौ सेवा त्यागस्तथा तयोः ।

येद् भारतेन तादात्म्यं शेषं सम्पत्स्यते स्वयम् ॥ ३७ ॥

अभिलषसि यदि त्वं भारत! स्वां समृद्धिं

विकिर जगति सर्वं रत्नजातं स्वकीयम् ।

अपरजनपदेभ्यः प्राप्तुमिच्छेयं दुःखं

ग्रहणमथ य दानं लौकिकी धर्ममार्गः ॥ ३८ ॥

प्रत्यागतौ यदभवन्मम ङार्हपात्रं

तीर्थं पवित्रमधुना मम भारतं तत् ।

प्रत्यागतोऽत्रजशः शिरसा वडामि

पुण्यो वडन्निल विभाति कथं समीरः ॥ ३९ ॥

विश्वासो बलं य

अनन्तं बलमेव स्यात्परो धर्मः परेश्वरः ।

दौर्बल्यं परिहर्तव्यं दास्येन य साडात्मनः ॥ ४० ॥

बलं श्रुवनं दुर्बलत्वं य मृत्यु-

र्बलं शाश्वतं स्यादलं सिद्धिबीजम् ।

बलं सौभ्यङ्गं दुर्बलत्वं य दुःखं

बलान्यर्जयध्वं बलान्यजयध्वम् ॥ ४१ ॥

“बद्धोऽस्मि मूर्खोऽस्मि य दूर्बलोऽस्मि”

त्वयोच्यते येत्तव दूर्भागत्वम् ।

दौर्बल्यचिन्ता न साधे विधेया

प्रत्यात्मसंस्थं बलमाविरस्तु ॥ ४२ ॥

बलं परं श्रुवनमार्गदर्शकं

क्रियाप्रधाने जगतीड सर्वशः ।

परित्यजेदूर्बलतानुसारतां

समुद्यमे सा प्रतिबन्धिका यतः ॥ ४३ ॥

श्रद्धत्त यूयं मम वीरमित्रा-

एयत्रागता उन्नतकार्येतेतोः ।

क्षुद्रशशब्दादथवापि वञ्चा-

दभीरवः कर्म निजं कुरुध्वम् ॥ ४४ ॥

तेजस्विनो जना अद्धा श्रद्धावन्तो बलान्विताः ।

निर्मलान्ता अपेक्ष्यन्ते पुरुषास्तु सपौरुषाः ॥ ४५ ॥

सर्वेऽपि दोषाः प्रभवन्त्यशक्ते-

रशक्तिरंशः करणोऽपि शक्ता ।

स्वार्थस्य मूलप्रभवोऽप्यशक्ति-

स्तथैव लोकाः कलले प्रवृत्ताः ॥ ४६ ॥

भ्रातृवृथायं भवदश्रुपात-

स्त्वय्येव नास्ते निहितं बलं किम् ? ।

स्वां चेद्विजानासि बलिष्ठ! शक्तिम् ।

सर्वं जगत्त्वत्पदलङ्गमेव ॥ ४७ ॥

सप्रेमभावैः सबलैर्मनुष्यैः

सत्यानुरागैरधुनास्ति कार्यम् ।

प्रतारकैः किं क्रियते सुकार्यं

तस्मात्साधे दर्शय पौरुषं ते ॥ ४८ ॥

शैत्यं क्षुधा पार्थिवश्रुवनं य

न किञ्चिदीशो बलनायको नः ।

अदम्यविश्वाससलानुभूती

आस्तां पुरस्तादनिशं पुरस्तात् ॥ ४९ ॥

कदापि पश्चात्त विलोकनीयं

यिन्त्यं न “कर्तव्यपथे पतेत्सः” ।

नित्यं वयं भोः पुरतो व्रजामः

कश्चित्पतत्यन्यतरोऽप्युपैति ॥ ५० ॥

असीमधैर्यं य समुद्यमश्च

महांश्च कार्यक्षमता गुणोऽपि ।

आज्ञाकरत्वं मिलितानि सन्ति

व्यक्तेश्च राष्ट्रस्य यशस्कृताणि ॥ ५१ ॥

अपेक्ष्यते व्यक्तिलिखिताद्यै

श्रद्धाथ लक्ष्यं प्रति तत्परत्वम् ।

येतत्समग्रं त्वयि विद्यते ये-

त्तश्चावयेत्त्वां निजकार्यमार्गात् ॥ ५२ ॥

त्यागः दानशीलता य

श्रूयतां निश्चिते मृत्यावादर्शोऽस्तु महांस्तव ।

वरं मृत्युमुपे वासो महांदर्शस्य पालने ॥ ५३ ॥

विकिरिततरां कोऽस्मिंस्त्वोके प्रकाशपरम्परां ?

गतयुगगतो धर्मस्त्यागः पुनः समुद्देष्यति ।

जगति सद्यः स्वात्मोत्सर्गप्रसक्तदृष्टो ध्रुवं

अदुर्जनहितश्रद्धा षुद्धाः शतं प्रभवन्तपि ॥ ५४ ॥

निसवार्थः सर्वदा कर्मण्यधिकं क्लमश्नुते ।

तथा त्वायराज्ञं कर्तुं नरा धैर्यं न कुर्वते ॥ ५५ ॥

आस्ते ज्ञानमेव अङ्गुुरमिदं तुच्छोऽभिमानस्तथा

यत्सांसारिकभोगजातमभिलं नानाविलासान्वितम् ।

यो ज्ञानेपरार्थसाधनकृते तस्यैव जन्मोज्ज्वलं

प्राणन्तोऽपि मृतोपमाः अलु नरा ये स्वार्थिनः केवलम् ॥ ५६ ॥

कल्याणाय स्वराष्ट्रम्य सर्वस्य जगतस्तथा ।

स्वात्मोत्सर्गविधेरयन्महत्कार्यं न विद्यते ॥ ५७ ॥

छिन्दो स्वाभाविकी श्रद्धा जिवितं शाश्वतं तव ।

तदर्थं चिन्तितः कस्मात्कल्याणं जगतां वरम् ॥ ५८ ॥

कल्याणं जगतां विधातुमनिशं वाञ्छन्ति ये सज्जना-

रते सम्पत्सुभवाभमानयशसामीडां त्यजन्तु द्रुतम् ।

तेषां पोट्टुलिकां विधाय सडसाऽगाधे क्षिपन्त्वम्बुधौ

कुर्वन्त्वीशपदाम्बुजं स्वशरणां वाङ्मयं सतामीदृशम् ॥ ५९ ॥

औदार्यं प्रियतापि जन्तुषु भवेन्मित्रेष्वमित्रेषु च

स्वान्तेऽनन्तसडानुभूतिरनिशं दुःखाभिभूते जने ।

सद्विधाधनसम्पदन्यतनरेऽसूयानिवृत्तिस्ततथा

दोषाविष्करणाद्विरक्तिरपरस्यैतत्सतां लक्षणम् ॥ ६० ॥

सेवा

प्रतिष्ठितश्चारुशरीरमन्दिरै

त्वयात्मदेवः सततं निषेव्यताम् ।

प्रभुर्न येत्त्वं प्रभुमत्र सेवितुं

प्रयोजनं तेऽस्ति किमन्यमन्दिरैः ॥ ६१ ॥

नारीं नरं याप्सिलज्जवलोकं

सेवस्व नारायणभावावतस्त्वम् ।

ध्याप्रदाने ननु कोऽसि तेषां

सेवाप्रदानं यर धर्ममर्म ॥ ६२ ॥

शिवं सभे वन्दितुमीडसे चिरं

शिवात्मजानां डियतां समर्थनम् ।

सम्पूजयेधः परमेशपुत्रकान्

स अेव साक्षाज्जगदीशपूजकः ॥ ६३ ॥

दुर्भिक्षदुःखगदपीडितलोकशोकं

दुर्तुं प्रयात भुवने भुवनेशतुष्ट्यै ।

प्राणव्यथादपि जनाः सुप्तिनः डियन्तां

जाता छि पश्यत वृथा शतशो म्रियन्ते ॥ ६४ ॥

उच्यैः स्थितः करगुडीतपणो विनोदा-

न्मा ब्रूछि “भिक्षुक गृडाण दयापरोऽडम् ।”

दाता भवत्युपकृतोऽत्र परं गृडीत्रा

सौभाग्यमेतद्विड ते स्वसहायकर्तुः ॥ ६५ ॥

ईशः स्थितो दलितदुर्बलदुःभितेषु

येऽर्हन्ति सेवनमलं प्रियबान्धवास्ते ।

तान्मृगयसे कथमोशमन्यं

गङ्गातटे अनितुमिच्छति कोऽपि कूपम् ॥ ६६ ॥

यावज्जनाः सन्ति सडस्रशोऽन्ये

शिक्षाविहीनाश्च बुभुक्षिताश्च ।

अर्थे न तेषां यद्वि शिक्षिताः स्मो

तदा कृतघ्नात्मलु धिग्धिगस्मान् ॥ ६७ ॥

दुर्गतान्वीक्ष्य यत्स्वान्तं द्रवीभवति तत्क्षणात् ।

स मलात्मा स्तुतेः पात्रं । निर्विकारस्त्वसज्जनः ॥ ६८ ॥

परोपकारः सत्कार्यं यद्यपि स्यात्सकारणः ।

शिवज्ञानाज्जुवसेवा कार्यं पुण्यतमं परम् ॥ ६९ ॥

न केवलं मूर्तिषु विद्यते शिवः

परं दरिद्रेषु च दुर्गतेषु च ।

शुभाकृतिनिर्मल ! तत्कृते कृता

समर्थना सारमतोऽवधार्यताम् ॥ ७० ॥

यावज्जुवसमष्टिकारणवशादेको मलाकाशवत्

यावद्गर्वविभिन्नजातिषु ततो यो दीनहीनेषु च ।

यो दुष्टेषु च दुःभितेषु च पुनर्व्याप्तः समानोऽनिशं

तस्याराधनछेतुना जनिततौ कष्टं समीछे मडत् ॥ ७१ ॥

प्रेम तथा निःस्वार्थता

मयानुभूतं निज्जुवनेऽस्मि-

न्निर्य्याजमन्तःकरणां नराणाम् ।

सद्भावना शाश्वतिकं य ङार्हं

जेतुं जगत्सर्वमलं त्रयं स्यात् ॥ ७२ ॥

येकोऽपि युक्तस्त्रिगुणैरमीभिः

सडस्रशोऽपि च्छलनापराणाम् ।

नृणां पशूनामपवित्रमर्थं

भवे भवेन्नाशयितुं समर्थः ॥ ७३ ॥

अस्मदाशावलम्बोऽस्ति डीनडीनजनाः परः ।

येत एव नितान्तं छि यान्ति विश्वासपात्रताम् ॥ ७४ ॥

विश्वासस्त्वीश्वरे कार्यी न ख्यलेन प्रयोजनम् ।

परदुःखैर्दुःखितानां भवेदीशः सहायकृत् ॥ ७५ ॥

भव्यो निःस्वार्थभावोऽत्र सदाचारो विभाव्यते ।

परं स्वार्थपरत्वं य दुराचारो विचार्यते ॥ ७६ ॥

वसुना यशसा य विधया

प्रियतायाः सङ्कलत्वमाप्यते ।

यस्मिन् सता विद्यार्थे-

ऽदमनीया ननु भित्तिरापदाम् ॥ ७७ ॥

साङ्कल्यस्य रडस्यं स्यादलम्भावान्निवर्तनम् ।

तेन सिद्ध्यन्ति कार्याणि प्रभावोऽपि मडान्भवेत् ॥ ७८ ॥

विस्तारो ज्वनं प्रोक्तं सङ्क्षोयो मृत्युरेव य ।

स्नेह एवास्ति विस्तारः स्वार्थः सङ्क्षोय उच्यते ॥ ७९ ॥

प्रेमैव नो ज्वनधर्म एको

यः स्निह्यति प्राणिति स प्रकाशम् ।

यः स्वार्थसक्तः स मृतोऽस्ति ज्वनं

स्नेहेन मृत्युश्चिरज्वितत्वम् ॥ ८० ॥

धार्यते यद्ददस्माभिः श्वासोश्चवासेन ज्वितम् ।

तथैवाडेतुर्कं प्रेम भवेज्ज्वनकारणम् ॥ ८१ ॥

यस्मिन् डीनत्वमवाप्य लोका

धर्मं गतप्राणमकार्पुर्दध

अपार्थलार्थं यस्मिन् त्वपेक्ष्यं

सौलार्थभावः कुलिशप्रभावः ॥ ८२ ॥

पवित्रता येतसि धैर्यमग्र्यं

तथा स्वधर्माध्यवसायता य ।

गुणत्रयं स्यात्सङ्कलत्वलेतु-

स्तथापि सर्वोपरि लार्थभावः ॥ ८३ ॥

शिक्षा

मानवान्तःस्थितायास्तु पूर्णताया विकासिता ।

सच्छिक्षा प्रोच्यते सद्भिर्नो येच्छिक्षा निरर्थिका ॥ ८४ ॥

या स्वावलम्बं न ददाति शिक्षा

“शिक्षाभिधानं” कथमाप्नुयात्सा ।

विद्यार्थिनः पाठगृह्यञ्जुर्ण-

रुज्जधुनाकान्ततया विशीर्णाः ॥ ८५ ॥

साधारणेष्वथ पुनर्वनितासमाजे

शिक्षासमः किमपरोऽस्ति परोपकारः ।

विद्याभलं प्रसृतमत्र यदा प्रतीच्यां

लोकोन्नतिः समभवत्परितस्तदानीम् ॥ ८६ ॥

मस्तिष्ठं परिपूरितं यद्दि भवेदावेदनाशक्तिः

सम्भोधानुभवौ विना परिणमेत्तत्तेवलं सकुरे ।

साङ्ख्येण भवेदशक्तिरनिशं नाशोन्मुष्णी, त्वं ततः

शिक्षामाश्रय सख्यस्त्रिनरताधीपाकविद्याकरीम् ॥ ८७ ॥

स्त्रीशिक्षा

न स्यात्स्त्रीणां सुधारेण विना संसारमङ्गलम् ।

अेकपक्षाः पक्षिणः किमुद्भुयन्ते विडायसि ॥ ८८ ॥

स्वोपज्ञमार्गेर्मडिलाः स्वकीयाः

कुर्वन्तु सर्वाः सरलाः समस्थाः ।

नान्यस्तदर्थं यततां स्त्रियः किं

न भारतीयाः सुतरां समर्थाः ॥ ८९ ॥

स्यादाद्यशक्तेर्जगतो जनन्या

विनोन्नतिं नोन्नतिरथ नृणाम् ।

एत्येव उतोः किल रामकृष्णै-

र्गुरुकृता स्त्री परिपूजिता य ॥ ९० ॥

सावित्री दमयन्ती य सीता य जनकात्मजा ।

आदर्शभूतास्ताः सन्ति शृणु भारत! भारतोम् ॥ ९१ ॥

यस्मिन्समाजे डिल भारतीये

जगत्यसामान्यगुणान्वितायाः ।

जाता जनिः सा जनकात्मजाया

जानाति कर्तुं ललनादरं सा ॥ ८२ ॥

आसीत् स्त्रीणां ज्ञानलाभाधिकारः

पूर्वं कस्मादथ ता वञ्चिताः स्युः ।

यद्गत्यक्ता ब्राह्मणैरन्यवर्णा-

स्तद्गन्तार्यश्छिन्नसर्वाधिकाराः ॥ ८३ ॥

पूर्वं यासीदग्निदोत्रादिकार्ये

साकं पत्या स्थित्यपेक्षा वधूनाम् ।

अद्यत्वे ता हन्त नार्हन्ति गेहे

शालिग्रामस्पर्शमात्रं विधातुम् ॥ ८४ ॥

कुत्रापि शास्त्रे विहितं किमस्ति

“स्त्री ज्ञानभक्त्योरधिकारशून्या” ।

सीता पदाङ्गानुकृतिः परं तत्

समुन्नतेरथ विशेषमार्गः ॥ ८५ ॥

निन्दन्ति नारीरनिशं नरा ये

तासां कृते विहितं किमस्ति ?

क्षिप्ताः परं ताः स्मृतिकारबालैः

“स्वातन्त्र्यहीना” “नरकस्य पत्न्याः” ॥ ८६ ॥

यदि स्युर्धृषिताः कीटा एव नार्यस्ततः कथम् ।

मनुनोक्तां यत्र नार्यः पूजयन्ते तत्र देवताः ॥ ८७ ॥

पाश्चात्यकृत्यनुकृतिर्यदि भारतस्य

नारीजनेन विहिता त्यजता स्वलक्ष्यम् ।

ताभिः सदैव भविताऽवनतिर्नराणां

सर्वा भविष्यति पुनर्विक्रमः प्रयत्नः ॥ ८८ ॥

धर्मः

न कोऽपि धर्मो “नरदिव्यभावं”

यथोच्यकैर्गायति छिन्दुधर्मः ।

स श्रेयसि त्रं भत! दुर्बलेषु

पादप्रहार कुरुते नितान्तम् ॥ ९९ ॥

आदर्शोऽस्मिञ्शुचने मानवानां

शिक्षा भक्तिज्ञानयोगत्रयस्य ।

धर्माणां सल्लक्ष्यमेतत्सामेषां

वेदान्तस्तत्सिद्ध्ये स्यात्समर्थः ॥ १०० ॥

स्पर्शास्पर्शौ नास्ति छिन्दुत्वचिह्नं

संस्कारोऽयं केवलं निन्दनीयः ।

दृष्टं नाम क्वापि शास्त्रप्रमाणां

सामाजिक्यास्तूत्रतोर्विद्म ओषः ॥ १०१ ॥

न धर्मदोषोऽस्त्यथवात्र कोऽपि

पाप्मण्डिनो यच्छलनापराश्च ।

परार्थनाम्ना विविधैरुपायैः

प्रतारयन्ति स्थलशून्यचित्तान् ॥ १०२ ॥

पुराणधर्मात्तु पुरोहितानां

त्यागाद्भवेद्दुत्तमछिन्दुधर्मः ।

तेनाथ पाश्चात्यसमाजवर्गः

प्रभावितः स्यादिति निश्चयो मे ॥ १०३ ॥

धर्मं विनास्माकसमाजवर्गो

भवेदरण्यं पशुभिर्विकीर्णम् ।

भोगा विलासा न मनुष्यधर्मा

ज्ञानं परं श्रुवनसाध्यमुख्यैः ॥ १०४ ॥

धर्मस्त्वलौकिकोपायः पशुर्येन नरायते ।

नराश्चापीश्वरायन्ते विना धर्मं नरः पशुः ॥ १०५ ॥

प्रत्यक्षं शाश्वतं यत्प्रकटयति पुनर्श्रुवनं मानवानां

ज्ञानाद्ज्ञानसान्द्रं पशुमपि मनुजं द्राक्करोति प्रभावात् ।

तं साक्षादीश्वरेऽयं विपरिणामयति स्वेन्द्रजालादिवान्ते

धर्मः किं किं न कुर्याज्जगद्गुणकृतये कल्पवृक्षेण तुल्यः ॥ १०६ ॥

सर्वगं परमं तत्त्वं नासि येद् द्रष्टुमीश्वरः ।

अध्यात्मज्ञानसूर्यस्य नोदयस्तव मन्दिरे ॥ १०७ ॥

त्वयीश्वरो यः सकलेऽपि विद्यते

न बुध्यते चेदियमज्ञता तव ।

समग्रमेकं यद्वि भिन्नता कुतः

परं छितत्वं प्रति श्रुवमन्दिरम् ॥ १०८ ॥

“ईश्वरः भवु जगत्पिता” स्वयं

प्रार्थनासु भवतेऽमुष्यते ।

प्रत्यक्षं व्यवहृतौ परं परं

मन्यसे न किमिति स्वभान्धवम् ॥ १०९ ॥

त्वमंशभूतोऽस्यविनाशिवस्तुनः

समष्टिरेषाप्यविनाशिनी मता ।

अतः स्वकीयां प्रकृतिं विभावयन्

समष्टिसेवामिह कर्तुमर्हसि ॥ ११० ॥

मानवे मानवे मान्या द्रव्यता यादितः स्थिता ।

प्रकटीकरणं तस्या धर्मं छत्युच्यते बुधैः ॥ १११ ॥

नोश्चैर्वादा नापि सिद्धान्तधारा

नाप्यस्माकं चारुनानामतानि ।

धर्मः, किन्तु स्वानुभूतेरवामिः

किं चैतस्याः कार्यजाते प्रकाशः ॥ ११२ ॥

मूर्तिर्ग्रन्था मन्दिरे प्रार्थनायाः

सिद्धिप्राप्त्यै केवलं सन्त्युपायाः ।

साक्षात्कारः स्वात्मनो द्रव्यताया

उच्यैर्ध्येयं या छि नित्यं पुरस्तात् ॥ ११३ ॥

यदा सन्तोषः स्यात्क्षणिकसुप्ततुच्छेन जगता

धृष्ट्वा लोके कपटपरिपूर्णा व्यवहृतिम् ।

यदा य द्वेषः स्यादनृतवयने नास्तिकजने

तदा धर्मपिक्षं भवति भवु सश्रद्धलृष्टयम् ॥ ११४ ॥

अवाप्य ज्ञानमीशस्य चिन्तनं तस्य नित्यशः ।

प्रत्यक्षं तेन सम्भाषा प्रोच्यते धर्मलक्षणम् ॥ ११५ ॥

स्नेहः सम्पूर्णासंसारे स्थितप्राणिषु निर्मलः ।

उदारता तथा तेषु धर्मस्य निकषः स्मृतः ॥ ११६ ॥

पावित्र्यं निर्मलत्वं सुकृतिततिरतिः सर्वभूतानुकम्पा

धर्मस्यैकस्य सम्पन्नं भलु समभवन् किं य सर्वत्र सन्तः ।

“अन्ये लुप्यन्तु धर्मा मम भवतु पुनः सर्वधर्मप्रधानो”

यद्यैवं कोऽपि वाञ्छत्यभिलज्जनदयापात्रमेतं धिगस्तु ॥ ११७ ॥

श्रूयतामधुना मित्र! धर्म-भेदो विनङ्क्ष्यति ।

सर्वधर्मपताकासु वञ्चनं लिपितं भवेत् ॥ ११८ ॥

“सद्योगो विरोधो न” “स्वीकृतिर्न विनाशनम्” ।

“शान्तिः समन्वयश्चापि” “न कलिर्न मते भिदा” ॥ ११९ ॥

मतानि शास्त्राणि य मन्दिराणि

डियाकलापाः समनुष्ठितिश्च ।

यद्दृग्भूतानि स मुक्तिलाभो

धर्मस्य सर्वस्वमिदं ब्रुवन्ति ॥ १२० ॥

धर्माश्रयं त्वं कलङ्कं न कुर्या

अज्ञानमूलः कलङ्कोऽनिशं स्यात् ।

असारतत्त्वाश्रयमेव नूनं

किं धार्मिकस्यास्ति कलेर्न बीजम् ॥ १२१ ॥

पावित्र्यमाध्यात्मिकता विधातुं

स्वं नीरसं दूरमितो यदैव ।

तदैव धर्मं कलङ्का भवन्ति

भवत्यशान्तिश्च जगत्यनन्ता ॥ १२२ ॥

न वैदिकास्तान्त्रिकाश्च न य वेदान्तिनो वयम् ।

पौराणिकास्तथा न स्मः केवलं “स्पृश मा” वयम् ॥ १२३ ॥

धर्मोऽस्माकं शिष्यते पाङ्गोळे

देवोऽस्माकं पाङ्गपात्रस्वरूपः ! ।

ध्येयं यास्ते “मा पवित्रं स्पृशेर्मा”-

मित्थं सर्वे स्वात्मनाशं व्रजामः ! ॥ १२४ ॥

धर्मोपदेशस्तु बुभुक्षितानां

वैधेयता स्यादथ वा प्रमादः ।

रिक्तोदराणां डिमु धर्मभावः ?

क्षुत्पीडितांस्तोषय भोजनेन ॥ १२५ ॥

व्यथेयथा ज्वनलक्ष्यमेकं

तथा समष्टेरपि निश्चितं स्यात् ।

अङ्गीकृतं भारतवासिभिर्भिर्य-

ल्लक्ष्यं पुरा तैर्न कृतः प्रमादः ॥ १२६ ॥

विविधम्

भारतमडिमा

प्राच्यां तु भारतादेव सर्वं प्राचीनकालतः ।

प्रससारात्र संसारे प्रीतिर्ज्ञानं तपः शिवम् ॥ १२७ ॥

धर्मस्यावासभूमिः प्रभवपदमिदं नित्यशो दर्शनानां

नानावीरैः सुधीरैरविरतभवनात्स्वस्तिकावाटनादेः ।

विश्वप्रेमप्रकर्षः प्रकृतिमधुरिमा मार्दवं भावनाना-

मेभिर्लोकस्य कर्तुं प्रभवति सततं नेतृतां भारतं नः ॥ १२८ ॥

आघातप्रतिघातसङ्कुटशतैरुद्यत्समाजप्रथा-

याराणां ततिभिश्च सङ्कुलमभूदाकान्तमेत्यारिभिः ।

आस्ते प्राणभलान्वितं तदपि यत्तुङ्गाद्रिशङ्कोपमं

मन्ये भारतज्वनं भलु जगत्याद्यन्तशून्यं ध्रुवम् ॥ १२९ ॥

न ज्ञातो ग्रीसदेशोऽभवदवनितले रोमवार्तापि नासीत्

यूरोपस्थाश्च लोका गडनवनगता दीर्घमासन्नसभ्याः ।

ध्वान्तश्छन्नेतिहासं जगदिदमपिलं, दुर्बला किंवदन्ती

तत्रासीदव्यशैलस्थिरतरवसतिः संस्कृतिर्भारतीया ॥ १३० ॥

आदर्शानां जन्मभूर्विश्रतानां

सद्भावानामाकरो भारतं नः ।

अस्मादेवाध्यात्मिकज्ञानधारा-

पूरः पूर्वं प्रस्थितौऽभूज्जगत्याम् ॥ १३१ ॥

संसारे पुनरप्यस्मिन्पूरोऽयं प्रसरिष्यति ।

नवज्वनसञ्चारो ध्रुवं येन भविष्यति ॥ १३२ ॥

का पुण्यभूमिरुचिता जगतीतलेऽस्मिन्

किं स्थानमत्र परमीश्वरलाभसिद्ध्यै ? ।

नृणां यं कर्मफलभोगपदं किमास्ते ?

तत्रोत्तरं शृणुत भारतभूसियम् ॥ १३३ ॥

क्षेत्रं किमस्ति बलशीलदयागुणाना-

मन्तर्दृशोऽप्यजनि यत्र परो विकासः ।

जाता यं यत्र परमात्मविचारयथा

तत्रोत्तरं शृणुत भारतभूसियं नः ॥ १३४ ॥

महामहिममण्डिता भवति भारती भूः पुरा

समुज्ज्वलतरा ध्रुवं स समयोऽथिरादेष्यति ।

गृहीतजनुषोऽत्र संश्रुतमडर्षयः पूर्ववत्

समग्रजगतो जनान् सुपथगान्विधास्यन्ति ते ॥ १३५ ॥

(अन्धुसेवा)

आनन्दिता भवत आन्धवसेवनार्थं

युष्माभिरेव मधुरोऽवसरोऽद्य लब्धः ।

आप्त्वावितं तं येन जगत्समग्रं

वृद्धिं स याति भ्रूलु धर्मसमुद्रपूरः ॥ १३६ ॥

निःस्वान्नित्यं दुःभितानीशपुत्रान्

ये सेवन्ते पापिनस्तापिनश्च ।

तेषां जिह्वाग्रस्थिता भारती स्याद्

देवी यास्ते मानसे शक्तिरुपा ॥ १३७ ॥

परार्थं त्यक्तसर्वस्वो मुक्तस्तिष्ठति मानवः ।

एतौ ब्रह्मस्ततौ ब्रह्मो “मुक्तिर्मे स्यादिति ब्रुवन्” ॥ १३८ ॥

(धर्ममहत्ता)

धर्मः परो भारतपुण्यभूमौ

जातीयशक्तेरवलम्बरूपः ।

देशस्य नो ज्वनगीतशास्त्रे

धर्मः प्रधानस्वरतामुपैति ॥ १३९ ॥

नार्हा वयं त्यक्तुमतः स्वधर्म-

मादर्शाभूत-स्वबलं कदापि ।

असावधाना यदि तं त्यजेम

प्रतिष्ठिया तस्य भवेददम्या ॥ १४० ॥

(भारतस्य अवनतिः)

यस्मिन्दिने “भलेच्छ”पदं प्रसिद्धं

छिन्नं विजातीयजनैः सभित्वम् ।

तस्मिन्दिने भारतभाग्यसूर्यो-

ऽध्यस्तायलं गन्तुमिव प्रवृत्तः ॥ १४१ ॥

(कर्म अकर्म य)

आत्मभावविकासस्य कारणं कर्मसंज्ञितम् ।

अनात्मभावो येन स्यात् तदकर्मति संस्मृतम् ॥ १४२ ॥

सभलाः कार्यकर्तारो विश्वं जेतुमलं दश ।

सहस्रशोऽपि वैधेय न समर्था भवन्ति ते ॥ १४३ ॥

पशुनरत्वमाप्नोति सत्कर्मवशतः परम् ।

नरः पशुत्वं लभतेऽसत्कर्मवशतोऽवशः ॥ १४४ ॥

(स्त्री-महिमा)

जातान्यजातिषु जगत्यबलोन्नतिर्या

सा योषितां किल सुयोग्यपदस्य लाभात् ।

याधोगतिश्चिरमभूदिल भारतोऽस्मिन्

सा शक्तिरुपमखिलासु निरादरेण ॥ १४५ ॥

(मानवोन्नतिः)

समानाधिकारा जना ज्वने स्युः

परं दृःपिता जन्मतो जातिभेदात् ।

अतः कर्मणो वर्णं धृत्येव सत्यं

समाजोन्नतावस्ति धर्मोऽव्यतत्त्वम् ॥ १४६ ॥

अथि! कठोरतरं भलु ज्वनं

तनुतरं क्षणज्जुवि य तत्कलम् ।

पिहितमस्ति तवाग्रमथाप्रभं

तदपि धीरतयाग्रसरो भवेः ॥ १४७ ॥

उत्तिष्ठ जागृषि द्राक्त्वं स्वप्नेनालं तवाधुना ।

स्वलक्ष्यप्राप्तिपर्यन्तमुद्यमं न परित्यजेः ॥ १४८ ॥

सङानुभूतेरथ कार्यशक्ते-

रभाव अेवास्ति विपन्निदानम् ।

दोषं तमादौ परिहृत्य शीघ्रं

दुरुष्व कार्यक्षममात्मदेडम् ॥ १४८ ॥

असीमशक्तिर्निडिता शिवेन

व्यक्तौ, विजानाति नरः कथं ताम् ।

सर्वेऽपि तुल्यावसरं लभन्तां

बलीयसीतः परमेश्वरेच्छा ॥ १५० ॥ ।

विजयः प्रकृतेरस्या मुष्यं लक्ष्यं नृजन्मनः ।

न जातो मनुजो जातु गन्तुं प्रकृतिदासताम् ॥ १५१ ॥

सश्रद्धकर्मठजनस्य ससीमबुद्ध्या

विज्ञानभौतिकवियारवशालतायाः ।

कर्तुं समन्वयमडं लृढयं समीडे

गम्भीरमब्धिरिव यञ्च नभो विशालम् ॥ १५२ ॥

सुभं नराणां पुरतोऽव्युपैति

प्रायो विपच्छेभरितोत्तमाङ्गम् ।

प्रयोजनं यस्य सुभेन तस्मा-

त्स तत्परः स्याद्विपदोऽनुगन्तम् ॥ १५३ ॥

कल्याणमध्यात्मसमाजनीति-

त्रयेऽवलम्बेत विशुद्धभावम् ।

सर्वेषु देशेष्वथ सर्वकाले-

ष्वभिन्नता स्मासु य आन्धवेषु ॥ १५४ ॥

(ज्ञानमडिमा)

गम्यमुख्यतमं तत्त्वं श्रुवनस्य श्रुतं स्मृतम् ।

तत्त्वमन्वेषय भ्रातः! द्रुवं लाभो भविष्यति ॥ १५५ ॥

ज्ञानं परं प्रतिगृढं प्रविशेदितिथ्यं

यडं प्रवर्तयितुमिच्छति मानसं मे ।

येन स्त्रियश्च पुरुषाश्च जगत्यमुष्मिन् ।

स्वात्मेषुनिर्णयविधिं परिभाषयन्तु ॥ १५६ ॥

(सेवाभावः)

यथाहं भारतीयोऽस्मि तथा संसारसेवकः ।
सन्देहकल्पनाजालप्रसारोऽत्र निरर्थकः ॥ १५७ ॥

(सदाचारः)

आचारवान् भव सुदुष्टं बलवान्मृतान्त-
स्थाह्वानतोऽपि गतभीरमलान्तरस्त्वम् ।
व्यर्थैव धार्मिकविवाहपरम्पराऽऽस्ते
दृष्टमजातमिति कातरकार्यमेतत् ॥ १५८ ॥

(सत्यं उपकारश्च)

अपकाराद्युपकारोऽसत्याद्यपि यातिरिच्यते सत्यम् ।
अनन्तगुणमेतत्फलु यस्यास्ते तस्य जिवितं सफलम् ॥ १५९ ॥

(भारतोन्नतिः)

भारताभ्युद्योऽवश्यं भवितेशविधानतः ।
अरुणोद्यवेलासावुन्थातव्यं गता निशा! ॥ १६० ॥

(बलमहत्ता)

शुष्काद् गीतापाठात्पदकन्दुकभेलनं तु भद्रतरम् ।
शक्तेर्भल्यपेक्षा, गीतापठनं भवेत्ततः सफलम् ॥ १६१ ॥

(व्यक्तिमहत्ता)

भ्रातस्त्वमेहि बलवाननुभूय “सोहं”
भस्मीभविष्यति मनोमलिनत्वमस्मात् ।
जागर्ति शक्तिरनिशं त्विह या प्रसुमा
त्वं य प्रयत्नदलमूर्तिरिव स्वयं स्याः ॥ १६२ ॥

(दलितवर्गः)

श्रमिका भारतस्यैते दलिताश्चिरकालतः
अपूर्वकार्यकर्तारोऽप्यहं तानभियाद्ये ॥ १६३ ॥
दरिद्राणां कुटीरेषु भारतं वसति ध्रुवम् ।
परमुन्नतये तेषामस्माभिर्वत किं कृतम् ? ॥ १६४ ॥
सांसारिकेषु विषयेषु भवन्त्यसुखा
निःस्वा जनास्तद्यपि दुर्जनताविहीनाः ।

ते सन्ति श्रद्धलुब्धयाश्छलशून्यभावा

छिंसाविचाररहिता हितकार्यसक्ताः ॥ १६५ ॥

निम्ना जना जेतृनिपीडनेन

त्रस्ताः स्वकीयैस्वमानिताश्च ।

चिरात्स्वकार्यप्रसितास्तथापि

श्रमस्य नापुः क्लमद्य यावत् ॥ १६६ ॥

(पुराणामिमानः)

केचिद्भ्रष्टन्त्यवनेतेः किल कारणं नो

व्यर्थं ममत्वमतिपूर्वपरम्परासु ।

ज्ञातं भया परमिदं विपरीतमेव

त्यागः पुराणविभवस्य मलान्प्रमादः ॥ १६७ ॥

(उन्मूढादर्शः)

सर्वदास्तु तवादर्शोऽङ्गुलान्बलवान्सुधीः ।

श्रुवितं मरणं वास्तु स न दध्यौ जितेन्द्रियः ॥ १६८ ॥

(ज्ञानी भक्तश्च)

अगाधप्रेमलुब्धयोऽद्वैतानुभववा-स्वयम् ।

ज्ञानीश्चरेण तादात्म्यवांश्च भक्तो निगद्यते ॥ १६९ ॥

निन्दको ज्ञानिनो भक्तो ज्ञानी भक्तस्य निन्दकः ।

द्रावप्येतौ मतौ धूर्तौ न भेदो ज्ञानिभक्तयोः ॥ १७० ॥

(ईश्वरः)

यदीश्वरस्य सत्तायां विश्वासो विद्यते तव ।

पदे पदे तत्स्मृतिः स्यात्स्मृतिरेवेशसेवन ॥ १७१ ॥

यदीश्वरः स्यान्नरदेउधारी

डानिर्भवेत्किं तदनन्तशक्तेः ?

चैतन्यरूपस्य शरीरलाभो

न बाधकः स्यात्तदनन्ततायाम् ॥ १७२ ॥

(भक्तिः)

भक्तिनिरन्तरमसौ मनुजान्तरस्था

या कामकाञ्चनपिधानवशाद्दृश्या ।

दूरीकुरु त्वमिदमावरणं क्षणेन

स्वान्तः स्थिताथ भवति स्वयमेव दृश्या ॥ १७३ ॥

(बन्धः)

सौवर्णो वाप्यायसो वास्तु बन्ध-

श्छेद्यो, द्वन्द्वं द्वेषरागाद्यपास्यम् ।

डैमो बन्धोऽप्यस्तु तुल्यः कठोरो

दासो दासः पूजितस्ताडितो वा ॥ १७४ ॥

(मुक्तिः)

अन्वेष्टव्या कुत्र मुक्तिः सप्ते! सा

लभ्या नेडामुत्र वा मान्दिरे वा ।

शास्त्रग्रन्थे वा न मा द्युःभितो भू

र्यस्मादेकस्त्वं तदालम्ब्यभूमिः ॥ १७५ ॥

(उपासना)

अनुष्ठानानि शास्त्राणि सम्प्रदायास्तथैव च ।

साक्षात्कारस्य सिद्ध्यर्थं साधनानीव केवलम् ॥ १७६ ॥

(अलम्भावः)

देलमानससंयोगादलम्भावोद्भवो भवेत् ।

“जानामी”त्युपलब्धिस्तु प्रमाणां स्या”दल”स्थितौ ॥ १७७ ॥

(वेदमलत्ता)

दृष्टो विरोधो यदि वेदवाक्यैः

शास्त्रं पुराणं न भवेत्प्रमाणम् ।

विश्वेऽत्र वेदाननुभासितं य-

ज्जनीलि वेदोद्भवमेव सर्वम् ॥ १७८ ॥

(शिक्षाप्रचारः)

शिक्षा-संस्था-माध्यमेन प्रचारः

कर्तव्यः स्थात्वोक्तसाधारणेन ।

गत्वा पश्चात्तैरितः प्रत्यगारं

बोद्धव्याः स्युर्बान्धवा निर्धनास्ते ॥ १७९ ॥

(मूर्तिपूजा)

साक्षादियं येन विमुक्तिहेतु-

स्तथापि निन्धा न छि मूर्तिपूजा ।
 अद्वैतबोधागमसाध्यसिद्धि-
 योग्यं मनः सा कुरुते जनानाम् ॥ १८० ॥

(अध्यात्मम्)

नरस्य दिव्यां प्रकृतिं पुरस्ता- ०
 दृष्टार्यं तज्जुवनकार्यवृन्दे ।

प्रवेशनीयं कथमित्युपायः

सङ्क्षेपतो लक्ष्यमिदं मदीयम् ॥ १८१ ॥

अध्यात्मतत्त्वविभवस्य भुवि प्रसारो

नित्यं विधेयं षति भारतधर्मकार्यम् ।

यद्ग्रीक-लूण-शक-मोघल-तुर्कयानैः

सम्पीडितं भवदपि स्थिरसंविदास्ते ॥ १८२ ॥

वैज्ञानिकाविष्कृतिमात्रमस्मिन्

कथं जगत्यर्हति सत्यताप्याम् ।

मनुष्यजातौ कियतीश्वरस्य

व्यक्तिः प्रमाणं भलु सत्यतायाः ॥ १८३ ॥

आत्माव्यक्तब्रह्म सर्वोऽपि बाह्यः

स्वान्तःसंस्थो यः प्रकृत्यन्तरायः ।

तं संयम्य ब्रह्मभावप्रकाशो

लक्ष्यं लोके जुवनस्योऽयमास्ते ॥ १८४ ॥

कर्मोपास्तिज्ञानयेतोऽजयाना-

मेकोपायेनाथ वा तैरनेकैः ।

व्यक्तीकृत्य स्वात्मनो दिव्यरूपं

मुक्तेर्लाभं कर्तुमर्हस्यनन्तम् ॥ १८५ ॥

नय त्वं मामम्भ! त्वरितमतिदीप्तं परपदं

निशानाथो यस्मिन्दुमणिरपि ञ्छोतसदृशः ।

वृथा स्वप्नानेतांस्तिरय मम लीलान्तसमये

विभिद्येदं दीर्घं निगडमधुना मोक्षय सुतम् ॥ १८६ ॥

व्यष्टिः परं ब्रह्म विभाग शून्यं

मायावशादेव पृथक्त्वमेति ।

मायापि चैकीभवितुं स्वभावा-

तद्भेदशून्यं यतते प्रयातुम् ॥ १८७ ॥

“अहं” पूर्णशक्तिप्रकाशस्वरूपं

तथा भावनेयं जननैर्ज्ञानं मुक्तम् ।

स्वरूपं तु सापेक्षमेतेन सिद्धये-

दपेक्षायुता शुद्धसंवित्कृतः स्यात् ? ॥ १८८ ॥

ज्ञानातीता पूर्णता सत्स्वभावा

ज्ञानाज्ञाने पूर्णतांशस्वरूपे ।

सापेक्षत्वं पूर्णतातोऽस्ति नीचै-

रज्ञानेन ज्ञानमेतादृशं स्यात् ॥ १८९ ॥

बन्धनात्सदसतोर्विमोचनं

मुक्तिरित्यभिहिता मनीषिभिः ।

अस्तु उभयमथवाप्ययोमयं

वस्तुतस्तु निगडं तद्गृह्यते ॥ १९० ॥

माया सादिरनादिवर्षा सान्ता सा व्यष्टिरूपतः ।

समष्टिरूपतोऽनन्ता तथानादिश्च मन्यते ॥ १९१ ॥

वस्तुवेकमेव न द्वैतं यैतन्धं वाप्ययेतनम् ।

अज्ञानाप्या परं माया द्वैतभेदकरी भवेत् ॥ १९२ ॥

आदौ यदा स्याद्विषयाक्षयोगो

न द्वैतबोधस्य तदावकाशः ।

क्षणे द्वितीये सविकल्पमानं

सत्यादिसंवित्फलु निर्विकल्पा ॥ १९३ ॥

धनान्धकारः परितो विसर्पन्

दृष्टिं विलुम्पन्नयमन्तमेतु ।

मृत्योर्न यन्मृत्युमथाभिलाषः

“स्व”-नाशको नश्यतु दीर्घशान्त्यै ॥ १९४ ॥

येको मुक्तः सर्ववेद्यस्य वेत्ता,

नाम्ना रूपेणापि लीनः समानः ।

साक्षी सर्वस्वप्रजातस्य बीजं

मायाधारो विश्वरूपोऽयमात्मा ॥ १८५ ॥

तातो माता पुत्रजाये य मित्रं

स्वप्नं सर्वं नास्ति किञ्चिदथार्थम् ।

यद्यैकस्त्वं कः पिता कश्च मित्रं

त्वत्तो भिन्नं नास्ति सर्वं त्वमेव ॥ १८६ ॥

आध्यात्मिकत्वं भ्रलु नः समाजे

रक्तप्रवाहोऽमलशुवनस्य ।

ओजोऽन्वितो यावदसौ प्रवाहो

निष्कण्टकस्तावद्यस्य पन्थाः ॥ १८७ ॥

न कोऽप्यभावः परिपीडयेन्नो

दृष्टिद्रता मानसदुर्बलत्वम् ।

अध्यात्मधर्माश्रयतास्ति याव-

न्नाशोन्मुष्णं स्यात्किमु भारतं नः ॥ १८८ ॥

शुद्धोऽसि पूर्वोऽसि बलान्वितोऽसि

यदस्ति पापं न तवास्ति किञ्चित् ।

दौर्बल्यचिन्ता न साधे विधेया

प्रत्यात्मसंस्थं बलमाविरस्तु ॥ १८९ ॥

कदाप्युच्चैर्गच्छ-समयजलधेर्वीथिवशतो

लुठन्नीचैस्तूर्णं तदपि निजधारामनुसरन् ।

धतः श्रान्तो मातः क्षणिकसुभद्रुःप्मात्मजगत-

स्तथा दूराद् द्रष्टुं परमपरतीरं त्वपरतः ॥ २०० ॥

(जन्तान्जनाईनः)

त्वत्साम्मुष्णो विविधरूपधरो य धश-

स्तं सन्त्यजन्नु कुल मार्गयसे वृथैव ।

यः स्नेहतत्परमनाः भ्रलु श्रवणै-

जानाति सेवितुमसावनिशं परेशम् ॥ २०१ ॥

(स्वामिश्रवणलक्ष्यम्)

श्रुत्वा वस्त्रमिव त्यजामि सुभतस्तूर्णं स्वकीयं वपुः

पूर्णां कर्तुमथापि कार्यमनिशं लोके यतिष्ये ध्रुवम् ।

यावद्ब्रह्ममयं समग्रमिति न ज्ञानं जगत्यां जनैः

तावत्प्रेरयितुं प्रयत्नपरता मन्ये मदीयं तपः ॥ २०२ ॥

(समर्पणम्)

स्वामिशब्दैर्विरच्येदं नव्यं श्लोकशतद्वयम् ।

त्वदीयं वस्तु भगवन्! तुभ्यमेव समर्पये ॥ २०३ ॥

इति साहित्याचार्य-अेमू०अे०-भाष्यारकरोपाह्वयम्भक्तशर्मणा

विरचिता श्रीस्वामिविवेकानन्दोपदेशद्विशती समाप्ता ।

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

——
Advice of Swami Vivekananda (200)

pdf was typeset on November 22, 2022

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

